

DE VERDWIJNING VAN KATIE
(The Disappearance Of Katie)

Komedie in twee bedrijven

door

DON CHERRETT
en
EVAN THOMAS

vertaling

Linda Slokker

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DE VERDWIJNING VAN KATIE - THE DISAPPEARANCE OF KATIE** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **DON CHERRETT en EVAN THOMAS** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **12** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Janis Villiers
Lucille Villiers
Mary Beaver
Mevr. Dotter
David Villiers
Potter
P.C.Pyecroft
Alphonse Al Mahood
Simon Villiers
Dunning
Meisje
Man

De handeling vindt plaats in de woonkamer van de Villiers

Eerste bedrijf:

Eerste scène: een donderdagochtend in april

Tweede scène: een uur later

Tweede bedrijf: vroeg in de middag

Derde bedrijf: vroeg in de avond

Tijd: het heden

EERSTE BEDRIJF

Eerste scène

De woonkamer van de familie Villiers. Een donderdagochtend in april. Er is een voordeur rechts met een brievenbus en nog een deur links die naar de keuken leidt. In de achtermuur rechtsonder is een schuifraam met gordijnen en ernaast een alkoof met een trap naar boven, die te zien is. Midden onder is een haardvuur, met een fijne porseleinen figuur, met de naam Katie, in het midden van de schoorsteenmantel samen met een pot en een aantal andere ornamenten. Linksonder is een bezemkast, er is een stopcontact links beneden, en een deurbel aan de muur op schouderhoogte vlak bij de voordeur. De meubelen bestaan uit een sofa met twee bijpassende armstoelen in het midden, rond een salontafel, een drankwagentje op het toneel bij de voordeur, een staande kapstok en een spiegel in de alkoof, een klein tafeltje met een telefoon naast de open haard en linksonder hoek een kast met een glazen deur met een sleutel, waar verschillende ornamenten in staan. Er hangt een schilderij aan de linker muur. Als het doek opgaat, vallen er een aantal enveloppen door de voordeur. Janis Villiers komt binnen vanuit de keuken, ze heeft een vaas met bloemen bij zich die ze op de tafel zet. Ze is een goedgeklede, goed gemanierde, gelukkig getrouwde huisvrouw, en voor in de veertig. Ze ziet de post en pakt die op.

JANIS: Circulaire, circulaire, wat is dit? *(leest)* Stem op Ted Grimble, uw Liberale kandidaat. Ik zal eigenhandig zorgen voor een oplossing voor het overheidstekort van ons land, een einde maken aan de werkloosheid, de inkomstenbelasting afschaffen en de kosten van het levensonderhoud halveren! Hmm... O, dat lijkt wel een rekening. Die laat ik nog maar even liggen. *(ze ziet de brief die ze verwacht)* Ha, daar is ie. *(ze loopt naar de sofa en gaat zitten, houdt alleen de betreffende brief vast en legt de rest op de tafel)* Goed zo, David, je bent het niet vergeten. Maar wie zou ook vijftientig gelukkige huwelijksjaren kunnen vergeten? Een kwart eeuw geluk. *(ze kust de brief en maakt hem open)* Je bent een gelukkige vrouw, Janis Villiers. *(leest)* Mijn liefste Janis. **(wat lief)** Het weer hier in Nigeria is nog steeds warm. De mensen die hier wonen, zeggen dat het volgende maand koeler wordt als de regentijd aanbreekt, en dat er dan minder vliegen zijn. Het eten is hier goed, maar niet zo goed als.... *(ze mompelt)* Die onattente,

gedachteloze, egoïstische... Na vijftig jaar heb je onze trouwdag vergeten. Je denkt altijd al alleen aan jezelf. Maar ik had toch echt verwacht dat je dit niet zou vergeten, David Villiers, de machtige computer verkoper, steeds maar gejaagd de wereld rond met buitengewone efficiëntie, denkt niet eens even aan zijn vrouw, de ongelukkige, onder de voet gelopen idioot, die altijd geduldig en trouw op hem zit te wachten terwijl zij langzaam verdwijnt onder een berg rekeningen en folders. (*Lucille Villiers komt voorzichtig door de voordeur. Ze is tegen de twintig*) ...en dochters die de hele nacht wegblijven. Goedemorgen, Lucille, leuk dat je nog even langskomt.

LUCILLE: Goedemorgen, mam.

JANIS: Je bent of met een ochtendwandeling bezig in een avondjurk, of je bent de hele nacht nog niet thuis geweest. Welke van de twee is het?

LUCILLE: Ik eh...

JANIS: Juist, die feestjes van tegenwoordig duren erg lang.

LUCILLE: Ik... Ja... Ik herinner me dat ik nog op mijn horloge heb gekeken en heb gedacht... Maar toen ik weer keek, was het al uren later.

JANIS: En toen dacht je dat je maar naar huis moest, maar toen wilde de auto niet starten.

LUCILLE: Ja, dat klopt precies, hoe weet je dat zo goed en ik heb nog onder de motorkap gekeken en zo.

JANIS: Ja, toen had je je wegenwachtkaart niet bij je, natuurlijk.

LUCILLE: Ja, ja zo is het gegaan.

JANIS: Hoe raad ik het zo, hè? (*na een pauze*) Ik wist trouwens niet dat je lid was van de wegenwacht.

LUCILLE: Nee, dat was ik ook niet, maar dat ben ik net geworden.

JANIS: Jaja, zeker 5 seconden geleden. Hoor eens, Lucille, ik vind dat je zelf wel je eigen smoesjes mag verzinnen. Dat hoef ik toch niet voor je te doen? Ik vind het helemaal geen punt dat je naar die feestjes gaat, je bent jong, en je mag best uit, en het kan me niet schelen als je laat van een feestje komt in het weekend. Maar midden in de week, als je de volgende dag naar je werk moet, en je komt zelfs helemaal niet thuis.... Wat moet ik daar van denken? Dacht je dat ik het daarmee eens was?

LUCILLE: Eh nee, eigenlijk niet.

JANIS: Laat dan zien dat je verantwoordelijkheidsgevoel hebt. Niemand in dit gezin houdt rekening met mij. Jullie zijn al net zo erg als je vader...

LUCILLE: Pappie?

JANIS: Ja, pappie.

LUCILLE: Wat heeft hij dan gedaan?

JANIS: Ik wil er niet over praten.

LUCILLE: (*ziet de brief*) Het heeft iets met die brief te maken, nietwaar? Is die brief van hem?

JANIS: Ik zei... ik wil er niet over praten. (*na een pauze*) Ja, die brief is van hem.

LUCILLE: Komt hij dan niet, volgende week?

JANIS: Naar huis? Hij heeft het helemaal niet over thuis. Ik denk dat hij er niets om geeft om thuis zijn. Hij schrijft iets over dat hij ons het volgend weekend zal zien, maar ik krijg het gevoel dat hij daar alleen maar weg wil zijn van de vliegen en de hitte. Ik wil er in elk geval niet over praten. (*na een pauze*) Ik veronderstel dat een trouwdag vandaag de dag niet meer zo belangrijk is. Zelfs niet je zilveren bruiloft. Ik bedoel, wat is er zo speciaal aan morgen? Morgen is het vrijdag, dat gebeurt iedere week. Niets bijzonders, gewoon een gewone, vervelende vrijdag. En ik zei al dat ik er niet over wil praten. (*na een pauze*) Het is alleen maar dat de man waar ik al zevenentwintig jaar van hou niet eens de moeite neemt om....

LUCILLE: Misschien hoor je morgen wat van hem.

JANIS: Je vader schrijft maar een keer in de veertien dagen.

LUCILLE: Misschien stuurt hij je een telegram.

JANIS: Die man heeft zijn hele leven nog nooit iemand een telegram gestuurd, dus daar begint hij vast niet mee. (*de bel gaat*)

LUCILLE: Ik ga wel. (*ze doet de voordeur open. Mary Beaver, de buurvrouw, komt binnen. Ze is een snob en een roddeltante, en heeft helemaal geen gevoel voor humor. Ze loopt langs Lucille en negeert haar*)

MARY: Heb je het al gehoord? Niet? Nee, ik zie het. Het is weer zover. Ik wist wel dat je het niet zou geloven, het is weer zover.

JANIS: (*verbaasd*) Ja?

MARY: Ja, maar nu bij nummer vier.

JANIS: O ja?

MARY: Je weet wel, bij de familie Robinson. Je kent ze toch wel, de Robinsons. Van die zoon die vorig jaar betrokken was bij dat vreemde zaakje aan het meer. Weet je nog wel, toen dat meisje bijna was verdronken. Je weet wel, dat meisje wat in Vermont Street woont. Tegenover Perkins. Je weet wel, waarvan ze zeggen dat hij zijn vrouw om zeep heeft gebracht. Die vrouw die altijd rondliep met van die gekke hoeden.

LUCILLE: Kan ik gaan?

MARY: Natuurlijk, meisje. (*Lucille hangt haar jas op de kapstok en gaat naar boven*) Waar was ik nou gebleven?

JANIS: De Robinsons.

MARY: Wie? O ja, op nummer vier. Janis, je vindt het toch wel goed dat ik even ga zitten? (*ze gaat zitten*) Ik heb zo'n last van mijn benen. Ze zijn de laatste tijd zo slecht. Ik ben ermee naar de dokter geweest, pas geleden, maar wat weten die dokters nou, die weten nergens van. Probeerde me wijs te maken dat het tussen mijn oren zat. Dus ik vertel dat het probleem in mijn benen zit. Dus hij geeft me van die groene pilletjes waar ik altijd indigestie van krijg.

JANIS: O ja.

MARY: Ze zijn net terug van veertien dagen Torremolinos.

JANIS: Je benen?

MARY: Nee, de Robinsons. Je moet beter opletten, liefje. Ze zijn vanmorgen teruggekomen, en toen zagen ze dat er was ingebroken. Al het zilver is gestolen. Niemand is tegenwoordig meer veilig. Gisteren was het een halssnoer van Tanya Smith, diamanten, geloof ik... Ja, ik geloof dat het die was, en nu dit weer.

JANIS: Hoe zat het dan met Tanya Smiths halssnoer?

MARY: Heb ik je dat niet verteld? Er was iemand die de ramen kwam zemen en toen hij weg was, was dat halssnoer ook weg. Tanya heeft het uitgezocht, ze zegt dat hij op de kaptafel lag, vlak bij het open raam.

JANIS: O jee.

MARY: Dus kijk uit voor vreemden, en laat geen kostbare dingen slingeren.

JANIS: Wij hebben geen kostbare dingen. Hoewel, ik zou Katie toch niet graag kwijt willen.

MARY: Katie?

JANIS: Weet je niet wie Katie is?

MARY: Nee.

JANIS: Zie je nou, zelfs jij weet niet alles. (*ze loopt naar de schoorsteenmantel en pakt Katie op. stelt haar voor*) Mary Beaver, Katie Villiers, Katie, Mary. (*geeft Katie aan Mary*) Wees alsjeblieft voorzichtig met haar.

MARY: Het is een beeldje.

JANIS: Katie is een porseleinen figuurtje. Ze is nu al vijftwintig jaar lid van de familie. Het was een cadeautje voor mijn trouwdag, van David. Hij heeft haar voor me laten maken door iemand die Albert Potter heet. Echt een vakman, en bekend op dit terrein. Hij werd een vriend van de familie maar we zijn het contact kwijtgeraakt. Hij is al aardig op leeftijd, als hij nog leeft. Katie zal altijd een heleboel voor ons betekenen en daarom heeft ze een ere plaatsje op de

schoorsteenmantel. *(ze neemt Katie weer van Mary aan en zet haar terug op de schoorsteenmantel)*

MARY: Moet je haar niet ergens opbergen?

JANIS: Nee, dat zou niet nodig moeten zijn. Ik denk niet dat iemand haar zou meenemen, zo kostbaar is ze niet, ze betekent alleen veel voor David en mij.

MARY: Nou ja, je kunt toch maar beter voorzichtig zijn. Ik ga tenminste direct naar huis terug om mijn kostbaarheden op te bergen. Ik moet nog even langs Betty Thompson, ik weet niet of die het al gehoord heeft.

JANIS: *(hoopvol)* Ga je weer?

MARY: Ja, ik moet gaan. Ik kwam eigenlijk alleen even wat knoflook lenen.

JANIS: Oh.

MARY: Heb je een beetje voor me?

JANIS: Ja, natuurlijk. *(gaat naar de keuken)*

MARY: *(staat op)* Ik ga gelijk met je mee, dan kan ik er opzij uit, en dan zie ik meteen hoever Charlie Larkin is met zijn broeikas. Je weet wel, ze zeggen dat hij van de achterkant van een vrachtwagen is gevallen... *(Mary verdwijnt naar de keuken, er is een pauze en dan begint de telefoon te rinkelen. Pauze. Janis komt uit de keuken en neemt de telefoon op)*

JANIS: Hallo, hallo, o verdorie. *(ze doet de hoorn weer op de haak, pakt haar jas en tas van de kapstok en doet haar jas aan. Ze gaat naar de voordeur, aarzelt, draait dan om en kijkt naar Katie. Ze wil gaan, maar kijkt dan nog een keer naar Katie. Ze gaat naar de schoorsteenmantel pakt haar op en kijkt rond Ze zet het beeldje binnen in de kast met de glazen deuren. Doet de deur op slot en zoekt naar een plekje waar ze de sleutel kan opbergen. Ze doet hem in de pot op de schoorsteenmantel. De bel gaat. Ze doet de voordeur open)*

Mevr. DOTTER *(komt binnen. Ze is een vriendelijke werkster, van in de dertig)* Ik was helemaal vergeten dat u vandaag zou komen. *(ze zet haar tas op de bank en doet haar jas uit)* Ja, mevrouw Villiers, ik weet dat ik meestal op dinsdag en vrijdag kom, maar u weet dat mijn oudtante Lizzie morgen wordt begraven, dus...

JANIS: Ja, ik weet het weer. Gelukkig dat je me nog thuis treft. Ik wilde net naar de stad gaan. Dat doe ik meestal op dinsdag. Doe je de deur goed achter je dicht als je weggaat, want er wordt in de buurt ingebroken de laatste tijd.

Mevr. DOTTER: *(gaat naar de bezemkast om schoonmaak-materiaal te halen)* Juist. Wees maar niet bang, ik ben heel voorzichtig.

JANIS: *(roept naar boven)* Ik ga, Lucille. Schiet een beetje op, want je bent bijna te laat voor je werk. Joost mag weten wat je die man weer voor smoesje op de mouw gaat spelden.

Mevr. DOTTER: *(komt uit de bezemkast)* Wat was dat?

JANIS: *(tegen Mevr. Dotter)* Tot straks. *(Janis verdwijnt door de voordeur. Mevr. Dotter maakt een tijdje schoon. Dan neemt ze een pauze, kijkt door het raam en gaat een glas sherry voor zichzelf inschenken. Ze neemt er kleine slokjes van. Lucille komt de trap af)*

LUCILLE: Goedemorgen, mevrouw Dotter. *(Mevr. Dotter verslikt zich in de sherry en probeert haar glas voor Lucille te verbergen)*

Mevr. DOTTER: Oh, eh goedemorgen. *(Lucille pakt de hoorn van de haak en begint een nummer te draaien)* Dat is een tijdje geleden, ik wist niet dat u thuis was.

LUCILLE: Wat? Nee, ik ga vandaag niet naar mijn werk.

Mevr. DOTTER: U bent toch niet ziek, juffrouw?

LUCILLE: *(in de telefoon)* Hallo, mag ik meneer Bradshaw even alstublieft. *(tegen Mevr. Dotter)* Nee ik voel me prima. *(schor in de telefoon)* Hallo, meneer Bradshaw, met Lucille.

Ik bel even om te zeggen dat ik vandaag niet kan komen. Ik ben ziek.

Mevr. DOTTER: Eh?

LUCILLE: *(in de telefoon)* Ik heb last van mijn *(kucht)* keel.

Mevr. DOTTER: Dat is wel heel plotseling, niet?

LUCILLE: Ik werd vanmorgen wakker en ik merkte dat ik haast niet kon praten.

Mevr. DOTTER: Ik weet wat je nodig hebt. *(ze loopt naar haar tas op de sofa, bedenkt dan dat ze haar glas nog in haar handen heeft, laat het glas achter een sofakussen glijden, rommelt in haar handtas, pakt pen en papier en schrijft iets op het papiertje)*

LUCILLE: *(in de telefoon)* Okee, meneer Bradshaw. Ik verwacht dat ik op maandag wel weer beter ben ja, goed. Tot ziens. *(ze doet de hoorn weer op de haak)*

Mevr. DOTTER: Hier, kijk eens. *(ze geeft het papiertje aan Lucille)*

LUCILLE: *(spreekt weer normaal)* Wat is dat? *(leest)* Dokter Burkes remedie tegen alles.

Mevr. DOTTER: Mijn moeder zweert hier altijd bij. Maar wacht eens even, je klinkt al een heel stuk beter.

LUCILLE: Ik voel me prima. *(ze geeft het papiertje terug aan Mevr. Dotter)*

Mevr. DOTTER: O ik begrijp het. *(ze doet het papiertje in haar handtas en hangt haar jas en tas aan de kapstok)*

LUCILLE: Ik moest iets verzinnen voor mijn werk. Ik kan vandaag niet werken, ik ben te moe. Ik heb de hele nacht niet geslapen. *(Lucille*

leidt Mevr. Dotter naar de sofa. Ze gaan zitten) Zo'n vijf weken geleden ging ik naar een feestje in Maida Vale en daar heb ik een geweldige jongen ontmoet; Bingo!

Mevr. DOTTER: Wat?

LUCILLE: Zo heet hij. Hij heet eigenlijk Benjamin, maar iedereen noemt hem Bingo. We hebben de hele maand al verkering. En gisteravond ben ik met hem naar een feestje geweest.

Mevr. DOTTER: En je hebt de hele nacht niet geslapen?

LUCILLE: Eh, o ik begrijp wat u bedoelt. Nee, dat bedoel ik niet. We hadden een geweldig feest en weet je wat hij deed, zomaar ineens?

Mevr. DOTTER: Nee.

LUCILLE: Hij heeft me ten huwelijk gevraagd.

Mevr. DOTTER: Je meent het!

LUCILLE: Echt waar, maar je mag het aan niemand vertellen. Jij bent de eerste die het weet. Mijn moeder weet het nog niet eens. Ze was vanmorgen niet in de goeie stemming. Bingo komt vanavond langs om haar te ontmoeten en dan zullen we het wel vertellen, denk ik.

Mevr. DOTTER: Wat opwindend. Wat is het voor jongen?

LUCILLE: Ik ben een beetje ongerust, ik weet niet of mijn moeder hem wel aardig vindt.

Mevr. DOTTER: Vast wel.

LUCILLE: Ik weet het niet. Mama is soms een beetje raar in dat soort dingen. Hij is wat ongewoon, eh, gewoon een beetje anders. Hij past zich niet altijd aan, aan wat men van hem verwacht. *(ze gaat staan)* Maar misschien heb je gelijk. Ik weet zeker dat het allemaal wel goed komt, ook al vindt ze hem misschien niet zo leuk in het begin. *(ze neemt haar jas van de kapstok en trekt hem aan)* Ik zal u nog een ander verhaaltje vertellen, mevrouw Dotter. Ik heb vandaag niet alleen vrij genomen omdat ik de hele nacht niet heb geslapen, maar ik zie Bingo over een half uur, en dan gaan we samen de ringen uitzoeken.

Mevr. DOTTER: O wat enig, ik hoop dat je me de ring laat zien als ik er weer ben de volgende keer.

LUCILLE: *(gaat naar de voordeur)* Natuurlijk. *(ze draait zich om naar Mevr. Dotter)* Die sherry is lekker, vind je niet?

Mevr. DOTTER: Ja, heerlijk, eh ik bedoel.

LUCILLE: *(lacht)* Tot ziens, mevrouw Dotter. *(Lucille vertrekt.*

Mevr. Dotter gaat weer verder met schoonmaken. De telefoon gaat, ze aarzelt met opnemen)

Mevr. DOTTER: Hallo, met wie? Vivienne? Nee, dit is niet Simons moeder. Ik ken niemand die Simon heet. Sorry dat ik je niet kan helpen. *(ze legt de hoorn op de haak, gaat naar het midden van het*

toneel, aarzelt, gaat terug naar de telefoon, pakt de hoorn weer op en zegt) Sorry, ik weet wie je bedoelt, de zoon van mevrouw Villier, Simon. Ik vergat dat hij zo heette, hallo? *(legt de hoorn weer op de haak)* Nou zeg, ze kunnen toch wel even wachten. *(gaat weer door met schoonmaken. Na een poosje gaat Mevr. Dotter naar boven. De voordeur gaat open en David komt binnen, een goedgeklede vertegenwoordiger van midden veertig. Hij wordt gevolgd door Potter, een gepensioneerd pottenbakker van in de zeventig)*

POTTER: Je zit er warmpjes bij, vind je niet?

DAVID: SSSStt.

POTTER: *(zonder zijn stem te dempen)* Ik begrijp niet waarom je zo zenuwachtig bent. Je zei toch dat er niemand thuis was.

DAVID: Ik moet voorzichtig zijn. Janis denkt dat ik nog in Nigeria ben. Ik zal eerst even kijken of er echt niemand thuis is. *(hij kijkt even naar boven, gaat dan naar de keukendeur en doet hem vluchtig open en dicht, hij gaat terug naar Potter)* Okee. Ga even zitten, dan schenk ik een drankje voor ons in. *(Potter gaat zitten aan de rechterkant van de sofa. David gaat naar het drankwagentje)* Whisky, cognac, gin, sherry?

POTTER: Ja lekker.

DAVID: Wat wilt u?

POTTER: Maakt me niet uit.

DAVID: *(pakt de cognacfles)* Dan doen we cognac.

POTTER: Whisky.

DAVID: *(zet de cognac neer en pakt de whiskyfles)* Okee, whisky.

POTTER: Maakt me niet uit.

DAVID: *(schenkt twee whisky's in en geeft er een aan Potter. Hij zit in de leunstoel)* Weet je zeker dat je klaar bent met Katie om vier uur? Ik wil zeker weten dat ze weer terug is voor Janis terugkomt uit de stad, en dat is, als ik me goed herinner, gewoonlijk na vijven. Dan heb ik genoeg tijd om Katie terug te zetten en het huis te verlaten. Janis mag me hier nog niet zien. Dat zou alles bederven. Ik wil dat het morgen een grote verrassing is als ik ineens uit het niets op kom dagen.

POTTER: Bedoel je dat je vannacht ook niet hier bent dan?

DAVID: Natuurlijk niet. Janis mag niet eens een vermoeden krijgen dat ik in het land ben. Daarom is het zo belangrijk dat niemand me ziet. Ik ga zelfs naar een hotel wat een eindje van de stad verwijderd is.

POTTER: Dus je hebt die andere pas morgenochtend nodig?

DAVID: Welke andere?

POTTER: Welke andere! *(haalt zijn schouders op)* Je gaat naar me op zoek na al die jaren, zeurt me net zo lang aan m'n kop tot ik een

mannelijke maak bij dat vrouwtje wat ik voor je heb gemaakt toen je trouwde, en nou heb je het over, welke andere?

DAVID: O, bedoel je dat. Ik haal Fred wel even bij je op vanavond.

POTTER: Fred?

DAVID: Ja, zo zal ik Katie's nieuwe partner noemen. *(hij drinkt zijn glas leeg en zet het lege glas op de salontafel)* Weet je, toen je zei dat je Katie nodig had om te kijken of ze wel bij die nieuwe past, leek me dat een beetje overdreven. Maar nu alles goed is gegaan, ben ik blij dat ik al die moeite heb gedaan. Het is de moeite waard. Romantisch toch, stel je voor, Katie is niet langer alleen in de wereld, Fred staat voortaan aan haar zijde op de schoorsteenmantel. *(hij wijst naar de schoorsteenmantel zonder te kijken)* Zie je ze samen voor je?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto